

Arrest

nr. 248 571 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker reisde van Turkije over zee naar Griekenland waar hij op het eiland Lesbos aankwam. Hij wilde er niet blijven doch werd er geïnformeerd door de Griekse autoriteiten dat, indien hij geen verzoek indiende om internationale bescherming in Griekenland, hij terug naar Turkije gestuurd zou worden. Verzoeker wilde echter ook niet teruggaan naar Turkije en hij diende op 24 juli 2017 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Hij bleef ongeveer drie maand in een gesloten centrum te Lesbos waarna hij toestemming kreeg om het centrum te verlaten voor twee uur per dag. Verzoeker maakte hier gebruik van en ging naar Athene waar hij ongeveer vier maand verbleef. Hij reisde uiteindelijk verder en kwam op 22 januari 2018 in België aan, waar hij op 25 januari 2018 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verklaarde in het kader hiervan bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen. Ter staving van verzoekers eerste verzoek legde hij zijn originele taskara neer. Op 20 juni 2018 werd verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal betekend waarbij zijn verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard volgens artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Op basis van zijn verklaringen en van de documenten in zijn administratieve dossier bleek immers dat hij in Griekenland op 6 september 2017 werd erkend als vluchteling. Verzoeker bracht geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing. Wel verliet verzoeker België en ging in juli 2018 naar Luxemburg waar hij nog een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Hij werd echter teruggestuurd naar België in het kader van de Dublin Verordening III. Terug in België diende hij op 14 januari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalde zijn verklaringen die hij reeds neerlegde tijdens zijn eerste verzoek. Verzoeker stelde niet naar Griekenland te willen terugkeren omdat hij daar maanden in een gesloten centrum zat en het geen veilig land is. Verder herhaalde zijn vrees ten opzichte van Afghanistan, namelijk dat de taliban hem onder dwang wilden rekruteren. Verzoeker legde geen nieuwe documenten neer. Op 28 juni 2019 werd verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. Hij haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan die de kans op bescherming aanzienlijk groter maakten. Verzoeker diende opnieuw geen beroep in tegen de beslissing.

Op 26 juli 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalde zijn problemen zoals hij die uiteenzette in zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en ontkende een vluchtelingenstatus te hebben verkregen in Griekenland. Hij legde geen nieuwe documenten neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Op 14 januari 2020 werd ook verzoekers derde verzoek niet-ontvankelijk verklaard en werd benadrukt dat verzoeker wel degelijk de vluchtelingenstatus heeft ontvangen in Griekenland. Wederom diende verzoeker geen beroep in tegen de beslissing.

Op 6 februari 2020 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek stelt hij bij zijn vorige verklaringen te blijven en herhaalt hij geen documenten van Griekenland te hebben. Verder verklaart verzoeker een familie te kennen die "ook" bescherming heeft in Griekenland, terugkeerde, er geen steun van de overheid kreeg en vervolgens opnieuw naar België kwam (verklaring volgend verzoek, vraag 16). In geval van terugkeer naar Griekenland vreest verzoeker eveneens geen steun te zullen krijgen van de Griekse autoriteiten. Bovendien heeft hij niemand in Griekenland en is de situatie er zeer slecht voor migranten. Verzoeker zal er op straat moeten slapen wat zeer gevaarlijk is, zo stelt hij.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het voeren van een algemeen betoog, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker hekelt dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie, met het feit dat de Griekse autoriteiten niet bereid zijn om hem terug op te vangen en met alles wat hij meegemaakt heeft in Griekenland. Hij meent dat Griekenland de draad kwijt is wat betreft het verschaffen van basisrechten en er in zijn geval sprake is van zeer verregaande materiële deprivatie.

De commissaris-generaal benadrukt dat verzoeker wel degelijk werd erkend als vluchteling in Griekenland. Hij motiveert op pertinente wijze in de bestreden beslissing: “Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw bewering geen documenten te hebben van Griekenland en er geen steun te zullen krijgen van de Griekse overheid. Dienaangaande wenst het CGVS, net zoals bij uw vorige verzoek om internationale bescherming, te benadrukken dat uit de informatie verkregen van de Griekse asielinstanties duidelijk blijkt dat u weldegelijk de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.” De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn stelling dat verzoeker dit niet eenvoudigweg kan ontkennen zonder deze bewering op enige wijze te staven.

De commissaris-generaal stelt verder op pertinente wijze dat verzoeker voorts geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Griekenland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen en motiveert op goede gronden: "Uw verklaring dat de Griekse autoriteiten u nooit hebben gevraagd om terug te keren en dit er volgens u op wijst dat ze u niet zullen steunen, houdt immers geen enkele steek. Het feit dat u niemand in Griekenland heeft wijst evenmin op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u er op straat zal moeten slapen is tot slot een louter blote en hypothetische bewering, die u verder op geen enkele wijze concreet onderbouwt."

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals verzoeker doet, is niet van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt en in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene (landen)informatie. Het weze herhaald dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog gespijsd met veronderstellingen zoals dat wordt verwacht dat hij zijn toevlucht moet zoeken in de criminaliteit om zijn problemen op te lossen en verwijzingen naar situaties waarin hij meent te zullen terechtkomen, hetgeen niet afdoende is. Waar verzoeker thans aanhaalt dat Griekenland de situatie niet meer zou aankunnen, betreft dit eveneens een algemene bewering zonder concretisering, minstens slaagt verzoeker er niet in dit te staven aan de hand van zijn eigen persoonlijke situatie. De Raad benadrukt in dit kader eveneens dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad en het arrest dat hij als stuk voegt bij zijn verzoekschrift, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal en de motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.2. Verzoeker betoogt verder dat werd nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b). Door in zijn verzoekschrift te citeren uit "§ 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'" en te poneren dat hij "deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk" heeft gemaakt, brengt hij geen concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. In de mate dat verzoeker doelt op de

reeds eerder aangevoerde elementen, kan genoegzaam worden verwezen naar het hogerstaande waaruit blijkt dat deze niet worden aanvaard en dient te worden vastgesteld dat hij deze in dit kader evenmin dienstig naar voren kan schuiven.

4.3. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2020, voert verzoekende partij aan dat zij in Afghanistan problemen kende omwille van haar echtscheiding. Verzoekende partij benadrukt dat haar vrees te wijten is aan haar echtscheiding en haar schoonbroer.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst, met name Afghanistan, aangezien zij reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Haar vrees ten aanzien van Afghanistan werd reeds beoordeeld door de Griekse asielinstanties.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS